

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Inddrivelse af Skatter og Afgifter til det offentlige m. m.

Valgt blev: *P. Christensen, Degnbol, Godskesen, A. P. Hansen, Jepsen Christensen, H. P. Jensen, Jensen-Stevns, Kr. Johansen, N. K. Kristensen, Lehwald, P. C. Petersen, Rasmussen (Flemløse), Rytter, Stumph og Veistrup.*

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Tinglysning Nr. 111 af 31. Marts 1926.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1088).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tilføjeelse til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 (Panthaveres Retsstilling).

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1034; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 881).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Rytter): Paa et Flertals Vegne skal jeg tillade mig at indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret. Et Mindretal i Udvalget har forbeholdt sig at gøre Rede for sin Stilling her i Tinget.

Godskesen: Det forekommer mig, at Udgangspunktet for Behandlingen af denne

Sag maa være, at det skal være en Fordel at faa Pant for sin Fordring og ikke det modsatte, og dette fører da som den naturlige Konsekvens til, at naar en Panthaver gennem Pantet har faaet Dækning for en Del af sin Fordring, kan han konkurrere overfor Skyldneren med dennes andre Kreditorer, både i og udenfor Konkurs, om den tilbageværende Del af Fordringen. Imidlertid er jeg, som jeg allerede tillod mig at udtale ved første Behandling, enig med den højtærede Justitsminister om, at denne Betragtning ikke bør kunne føre saa vidt, at Panthavere faar Dækning for mere end deres Fordring. Det er jo ikke Meningen, og dette er ogsaa en Betragtning, som Domstolene er ved at komme ind paa. Naar det foreligger klart og tydeligt, at en Panthaver vilde faa Dækning for mere end sit Krav, hvis man tillod ham at beholde sin personlige Fordring i det fulde udlækkede Omfang, efter at han har faaet delvis Dækning gennem Pantet, har Domstolene vist sig tilbøjelige til at sætte Fordringen ned, saaledes at den paagældende Kreditor ikke faar Dækning mere end een Gang. Men Domstolene staar naturligvis paa det Standpunkt, at det maa foreligge klart og tydeligt dokumenteret, at en Gennemførelse af den fulde formelle Ret vilde føre til dobbelt Dækning. Det forekommer mig, at man maatte kunne have ladet denne Udvikling fortsætte gennem Retspraksis, den vilde da have fæstet sig. Men Forholdet vilde stadig væk have været det, at Fordringen kun blev sat ned, naar det var givet, at det ellers vilde føre til dobbelt Dækning. Domstolene vilde aldrig være gaaet videre, end de var sikre paa at have fast Grund under Fødderne.

Som Lovforslaget her foreligger, forekommer det mig imidlertid, at man gaar noget videre. Fordringen kan efter Forslaget nedsættes efter et Skøn, om end det fordres, at man skal søge dette Skøn begrundet saa godt som muligt, og dette kan da føre til, at en Panthaver ikke blot ikke faar dobbelt Dækning, men end ikke faar fuld Dækning een Gang, skønt de økonomiske Forhold tillod, at han kunde have faaet en saadan Dækning. Det maa være egnet til at vække Betænkeligheder, og det forekommer mig, at Betænkelighederne maa gøre sig særlig gældende, naar man vil gennemføre denne Stilling overfor Panthaveren, ikke blot naar han har overtaget sit Pant ifølge Udlæg, men ogsaa hvis han har taget det ifølge Hammer-slag. Hvis Panthaveren overtager Pantet ifølge Udlæg, saa gør han det paa gunstige Vilkaar; Lovgivningsmagten viser ham her en betydelig Imødekommenhed. Saa vidt